

Január

Január (régiesen Januárus) az év első, 31 napos hónapja a Gergely-naptárban. Nevét Janusról kapta, aki a kapuk és átjárók istene volt az ókori római mitológiában.

Római mellszobor Janusról a legrégebb, legszentebb és legjelentősebb római istenről.
(Vatikán Múzeum)

A népi kalendárium szerint január neve Boldogasszony hava. A 18. században a magyar nyelvújítók a januárnak a zúzoros nevet adták.

Az Arvisurák szerint Fergeteg hava.

A január és a február volt az utolsó két hónap, amit utólag hozzáadtak a római naptárhoz, mivel az ókori rómaiaknál ez a téli időszak eredetileg nem kapott hónapot. Bár egy ideig még március volt az év első hónapja, hamarosan a január vette át ezt a helyet. Ezt követően a konzulok is január 1-jén léptek hivatalba.

A hónap első napja a mindenki által ismert újév napja.

(Forrás: A Wikipédiából, a szabad enciklopédiából)

3770 Sajószentpéter, Sport u. 14-16. Iroda: 1112 Budapest, Puskapor u. 2/a
www.egyutthangzas.hu; e-mail: info@egyutthangzas.hu

Pacsai János elnök
Tel.: 30/953-6067
e-mail: pacsai.janos@egyutthangzas.hu

Dósa György irodavezető
Tel.: 30/846-4967
e-mail: dosa.gyorgy@egyutthangzas.hu

**"Lépésről-lépésre" projektünk támogatója:
az EMBERI ERŐFORRÁSOK MINISZTERIUMA**

Ferenc pápa homíliája

Építsük mindig a párbeszéd hídjait, ne pedig a sértődöttség falait

Nem könnyű párbeszédet folytatni másokkal, főleg ha neheztelés áll fenn közöttünk. A keresztény azonban mindig a másik meghallgatásának, a másikkal való kiengesztelődésnek az útját keresi alázatosan és szelíden, mert ezt tanította Jézus – mondta január 24-én, pénteken reggel homíliájában Ferenc pápa.

Inkább belepusztulok, mint hogy megadjam magam – állítja egy népi bölcsesség. Inkább megadom magam, hogy ne pusztuljak bele – sugallja a keresztény bölcsesség. A két nézet kétféleképpen értékeli az életet: az első keménysége könnyen azt eredményezheti, hogy felhúzzuk a személyek közötti kommunikációs képtelenség falait, amely gyűlöletté fajulhat el. A második arra hajlik, hogy a megértés hídjait építse fel, nézeteltéréseket, veszekedéseket követően is. De csak azzal a feltétellel, hogy keressük és gyakoroljuk az alázatot – fejtette ki a Szent Márta-házban bemutatott szentmisén Ferenc pápa.

Homíliája folytatása volt az előző napi szentbeszédének. A liturgikus olvasmány és a pápa elmélkedésének középpontjában a Saul király és Dávid közötti összeecsapás állt. Egy adott pillanatban Dávidnak lehetősége nyílik arra, hogy megölje a királyt, de egy másik utat választ: a közeledés, a helyzet tisztázásának az útját. A párbeszéd útját, hogy kibéküljenek.

A párbeszédhez szükség van szelídségre, hangos szó nélkül. Szükség van arra is, hogy azt gondoljuk: a másinak van valami többlete, hozzám

képest. Dávid azt gondolta: Ő az Úr felkentje, fontosabb, mint én. Ez az alázat, a szelídség. Ahhoz, hogy párbeszédet folytassunk, szükség van arra, amiért a mise elején mindannyian imádkoztunk: mindent tegyünk meg mindenkinek. Alázatosság, szelídség, mindent megtenni mindenkinek és – bár nincs benne a Bibliában, mindnyájan nagyon jól tudjuk, hogy ezért sok mindent le kell nyelnünk. De meg kell tennünk, mert a béke csak így lehetséges: alázattal, megaláztatással, mindig arra törekedve, hogy a másokban Isten kép mását lássuk.

Nehéz párbeszédet folytatni – ismerte el Ferenc pápa. De sokkal rosszabb, ha megpróbálunk hidat építeni ellenfelünkkel, miközben hagyjuk, hogy szívünkben elhatalmasodjon az iránta érzett elfojtott harag. Így elszigetelődünk neheztelésünk keserű levében. Egy keresztény számára azonban Dávid jelent példaképet, aki a gyűlöletet az alázatosság tetteivel küzdi le.

Megalázni magunkat és mindig hidat építeni. Mindig. Ez a keresztény életmód. Nem könnyű – hangsúlyozta Ferenc pápa. Jézus megtette: megalázta önmagát egészen a végsőkig, megmutatta nekünk az utat. Szükség van arra, hogy ne várakozzunk sokáig: amikor egy probléma adódik, a lehető leggyorsabban, amikor csak lehetőség nyílik rá, amint elmúlt a vihar, közeledjünk a párbeszédhez, mert az idő falakat húz fel, mint ahogy gyomot növeszt, amely megakadályozza a gabona növekedését. És amikor a falak egyre magasabbá válnak, nagyon nehéz a kien-gesztelődés – mondta nyomatékosan a Szentatyá.

Nem probléma, ha olykor tányérok repülnek a családban, a közösségekben, a városnegyedekben. Fontos, hogy a lehető leggyorsabban keressük a békét egy szóval, egy gesztussal. Hidat építsünk olyan falak helyett, mint amilyen a Berli-ni Fal volt, és amely hosszú éveken át kettéosztotta Berli-n-t. Mert szívünkben is meg van rá a lehetőség, hogy mások számára Berli-ni Fallá válunk.

„Én félek ezektől a falaktól, amelyek napról napra kinőnek a földből és kedveznek a haragnak, sőt a gyűlöletnek is” – tette hozzá homíliájában Ferenc pápa. Gondoljunk a fiatal Dávidra: tökéletesen bosszút állhatott volna, elküldhette volna a királyt és ő a párbeszéd útját választotta, alázattal, szelíden, kedvesen. Ma kérjük Szalézi Szent Ferencet, a kedvesség doktorát: adja meg mindnyájunknak a kegyelmet, hogy mindig híd, soha ne fal legyünk a többiek számára – fejezte be péntek reggeli homíliáját Ferenc pápa.

http://hu.radiovaticana.va/news/2014/01/24/építsük_mindig_a_párbeszéd_hídjait,_ne_pedig_a_sértődöttség_falait_-_/ung-767064

Visszaemlékezés

Idősek otthonában tett látogatásom során egyre jobban meggyőződöm arról, hogy a magányosan maga elé bámuló embernek milyen nagy szüksége van a nagyszülői emlékezetre. Mi társadalmunkban észrevevesszük, hogy az emberek gyakran nehézségeket elhallgatva gondolkodnak, és azt látják, hogy amikor az idősek beszélgetnek, nosztalgiából beszélgetnek régi emlékeikről. Pedig alapvető fontosságú az idősödésnél, hogy elmondhatja azt, amit érez, ami eddigi élete mögött van, hogy nem temette el azt a tehetséget, amit Istentől kapott, hanem meg tudja osztani, mutatni, hogy az emberi élet képes növekedni. És az életnek önálló és személyes jelentősége van. Néha feledékenyek az idősek, de bizonyos pillanatok visszahívják a korai életeseményeket is. Ezért örülök minden olyan programnak, ami azt célozza, hogy az emberek visszagondoljanak az életük egy fontos szakaszára és azt meg is fogalmazzák. Néha 1-1 visszaemlékezést érdemes diktafonra is felvenni és megörökíteni. Talán jó lenne, hogy emberek járják az idősotthonokat diktafonokkal, és élettörténetekkel gazdagítsák társadalmunkat. Ennek jó programját lehetne kidolgozni, mert ezeknek a beszélgetéseknek nem az a célja, hogy tanácsot, megnyugtatót kapjunk, hanem az, hogy aki beszél rögzítse saját verzióját a történelemben.

Pacsai János

Idősotthon kiválasztása

Kerülünk olyan helyzetbe, hogy már 24 órás szükségellátásra szorul valaki szereteteink közül. Családunk már nem tudja megadni azt az ellátást, amire szüksége volna, s elkezdzünk keresgetni, hogy milyen ápolási otthont tudnánk ahhoz választani, hogy biztonságban tudjuk szerettünket. Az idősotthonokkal kapcsolatban rémisztő képek tárulhatnak elénk, és akár hideg, személytelen, teli parancsolgató, rossz bánásmóddal és magánnyal is szembesülhetünk. Sajnos ezekre a negatív képekre vannak jogos példák, de nem lehet általánosítani az egész területre. A tökéletlen helyzetet, fájdalmas valóságot észre kell vennünk. Két akadály elé kerülünk. Az egyik az, hogy meg kell önmagunkat győznünk arról, hogy szükség van erre a potenciális lehetőségre, mert eljött egy fordulópont, ami döntésre kényszerít. Amikor eljön a fordulópont, akkor döntenünk kell. Ha nincs közvetlen válság, akkor az ember igényesebb megoldást keres.

Ha van rá időnk, akkor készíthetünk magunknak egy ellenőrző listát arról, hogy szerettünknek mi fontos, mi tenne jót, milyen szükségleteket kell ellátni vele kapcsolatban egy otthonban és ennek megfelelően kereshetünk megoldást.

Pacsai János